

повече, като се мъчеше да стѣпя леко, за да не разлива водата. Високо надъ нея префуча нѣщо, като че бързо минаваше тежка птица, замлъкна и веднага се чу тѣпъ и глухъ гърмежъ. Тоя шумъ изъ въздуха и тия тѣпи гърмежи зачестиха. Вече съвсемъ близо и непрекъснато, като гърмотевица, ечаха топоветъ. Зададено и глухо, нѣкъде се разнесе ура. Но всичко това тя слушаше като насъне и бързаше. Посрѣдъ страшния и многогласенъ шумъ на битката, тя се мъчеше да долови само тракането на картечниците. Нѣколко пѣти тя ги чу, но сега вече не тъй продължително, както по-рано, а кратко и между все по-голѣми паузи. Обзе я страхъ, че нѣма да свари на време. И дали ще стигне водата? Може би тѣ сж много. Струваше ѝ се, че това сж нѣкакви живи същества, трудолюбиви и добри, но капнали отъ умора и отъ жажда, губятъ и последнитѣ си сили. „Картечницата е таквозъ нѣщо,—безъ вода не може“ спомни си тя думитѣ на Кира.

Неочаквано, като слизаше въ единъ малкъ долъ, тя се озова предъ много войници и коне, натрупани на купчина, като че бѣха потърсили убѣжище отъ буря. Конетѣ бѣха натоварени съ малки зелени сандѣчета, други сандѣци имаше на земята и войницитѣ бързо изваждаха отъ тѣхъ нѣкакви дълги ленти, прилични на патронташи. Войницитѣ работѣха трескаво и унесено, но като видѣха жената, спрѣха и се изправиха.

— Вода! — извикаха едновременно нѣколко гласа.

Но Шина искаше да се увѣри, че е стигнала дето трѣбва.

— Момчета! Тука ли сж туй . . . картечниците?

— Па ние сме! — отговориха едновременно всички. И въ тия погледи, устремени въ нея, имаше и радостъ, и очудване.

Шина сне кобилищата. Откъмъ могилитѣ тичеш-